

Arrest

nr. 216 326 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 1 september 2017.

1.2. Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjjiitische Hazara te zijn, afkomstig te zijn uit Sayd Ahmad, district Jaghori in de provincie Ghazni (Afghanistan). U zou daar zo'n zes à zeven jaar blijven wonen, alvorens uw familie uit vrees voor de taliban besloot Afghanistan te verlaten. Uw vader was actief voor de Wahdat, maar u had daar geen kennis over. U verhuisde samen met uw vader en stiefmoeder naar Quetta, Pakistan, terwijl uw moeder richting haar familie in Mazar-e Sharif trok. U beschikte in Pakistan over een vluchtelingenkaart en kon er ook studeren en werken. Omdat de veiligheidssituatie in Quetta verslechterde besloot u in 2011 richting Iran te trekken, alwaar u ongeveer één jaar zou verblijven. U werd er gearresteerd en teruggestuurd naar Pakistan. U zou daarop nogmaals richting Iran verhuizen, verbleef er ditmaal één jaar en zeven maanden, maar kon zich niet meer herinneren wanneer dat moet geweest zijn. Op uw negentiende besloot u echter voor een eerste keer terug te keren richting uw roots in Afghanistan en trok u naar uw district Jaghori. U ontmoette er vrienden en familie en besloot er om een taskara aan te maken. U ging daarop naar Kabul en reisde verder richting uw moeder in Mazar-i-Sharif, alwaar u ongeveer één jaar bij uw moeder in zou wonen. Omdat haar man, uw stiefvader, na een incident met de taliban om het leven zou zijn gekomen, woont uw moeder ondertussen bij uw ooms in dezelfde stad. U voelde zich er echter niet comfortabel en besloot terug naar Pakistan te gaan. Wegens de spanningen in Pakistan kon u echter evenmin in Quetta aarden. U verliet uiteindelijk Pakistan eind mei 2015 en reisde richting Kabul, waar u een Afghaans paspoort zou aanvragen. Omdat daar net een zelfmooraanval werd gepleegd, besloot u verder te reizen naar Mazar-i-Sharif en regelde u aldaar uw paspoort en visum voor Iran. U reisde verder via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 4 november 2015 een asielaanvraag indiende. U beriep zich op zowel de algemene situatie in Afghanistan, als in Pakistan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een taskara en twee studentenkaarten uit Quetta, Pakistan. U voegde daarnaast ook nog kopieën toe van de eerste pagina van uw paspoort, een taskara van uw broer en vader en een lijst met zelfmoordaanvallen tegen Hazara. U voegde na afloop van het gehoor nog twintig foto's toe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 1 september 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neerleg ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 3 februari 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al konden uw verklaringen omtrent dit document allerm minst overtuigen. Zo verklaarde u vooreerst uw taskara te hebben verkregen toen u 19 jaar oud werd (CGVS, p. 7). Vreemd genoeg zou u later dan ook verklaren dat u deze taskara verkreeg in het jaar 2015 (Gehoorverslag CGVS, d.d. 1 september 2017, p. 17) en meende u volgens de taskara 23 jaar oud te zijn. Echter blijkt uit de vertaling van dit document dat u in het jaar 1391 (2012-2013) net 19 jaar oud zou zijn geweest. Waarom u zichzelf zo zou tegenspreken, is bevreemdend. In ieder geval, wat betreft uw leeftijd moet nog worden vermeld dat wanneer u gevraagd werd naar uw geboortedatum u spontaan de Westerse kalender gebruikte, doch u er niet in slaagde uw geboortedatum volgens de Afghaanse kalender op te geven. Nochtans meende u al even uw taskara te bezitten en lijkt het weinig aannemelijk dat u hier nooit bij zou hebben stilgestaan. U merkte echter vooreerst foutief op dat het 1993 was om dit

later te corrigeren naar het Afghaanse jaar, 1371. Volgens uw paspoort blijkt het echter 1372 te zijn. Hoe dan ook, dat u zou verklaren vanuit Pakistan richting Jaghori te trekken om deze taskara te verkrijgen, doch niet eens wist wanneer exact dit was (CGVS, p. 16), welke provincies (naast Kandahar), districten of plaatsen u onderweg zou passeren én niet eens wist welke afgevaardigden uw taskara hadden ondertekend, ondermijnt uw geloofwaardigheid absoluut (CGVS, p. 17-18). Het CGVS wenst bovendien nog op te merken dat uit toegevoegde informatie bovendien blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Betreffende uw paspoort dient nog te worden opgemerkt dat wanneer u hiernaar gepolst werd u nogal stereotiep verklaarde uw paspoort onderweg te zijn verloren. U heeft het verlies van uw paspoort echter nooit aangegeven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is en vermoed wordt dat u uw paspoort wenst achter te houden voor de Belgische autoriteiten. U legde dan wel een kopie neer van de eerste bladzijde uit uw paspoort, doch kunnen dergelijke kopieën altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Dat u slechts een kopie zou neerleggen van de eerste pagina, waardoor het CGVS geen zicht heeft op de verdere inhoud van uw paspoort en eventuele in- en uitreisstempels, sterkt het vermoeden dat u de inhoud van uw paspoort liever niet kenbaar wenst te maken, daar deze niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met geloofwaardige verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent.

Ten tweede heeft u het CGVS eveneens geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo werd u reeds bij de DVZ gepolst naar uw verblijfplaatsen doorheen de afgelopen jaren en antwoordde u toen in Afghanistan te zijn geboren, in Jaghori te hebben gewoond tot aan uw vertrek richting Pakistan, Quetta, alwaar u bleef wonen tot uw vlucht naar België (Verklaring DVZ, d.d. 3 februari 2016, p. 4). U werd echter op uw Facebookprofiel (FB) op foto's gewezen waarvan u plots beweerde dat deze in Iran werden genomen. Op de vraag wanneer u dan naar Iran zou zijn getrokken antwoordde u eerst ontwijkend "Op één keer in 2015", maar voegde u daar aan toe: "Ik herinner de datum niet meer". U werd daarop gevraagd wanneer u naar het buitenland zou hebben gereisd vanuit Pakistan, waarop u aanvulde dat u twee keer naar Iran was getrokken, maar, zo vervolgde u: "Ik herinner de data niet meer". Gevraagd hoe lang u dan in Iran zou hebben gewoond, antwoordde u vooreerst "één jaar en één jaar en zeven maanden" (CGVS, p. 22), maar zou daar later nog over verklaren dat het ongeveer twee jaar was (CGVS, p. 25). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is frappant (CGVS, p. 21-22). Gewezen op het feit dat u bij de DVZ met geen woord over had gerept over uw verblijf in Iran antwoordde u nogal laconiek dat "het niet nodig was", hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Dat u dit nooit eerder spontaan zou vermelden is opmerkelijk en bovenal tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Wat er ook van zij, op de vraag wanneer u dan vanuit Iran zou worden teruggestuurd naar Pakistan, moest u het antwoord schuldig blijven, noch wist u uw verblijf in Iran ook nog maar enigszins te staven (CGVS, p. 22).

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet alleen over de landen waar u zou hebben verbleven twijfelachtige verklaringen aflegde, maar ook over uw verblijfplaatsen binnen Afghanistan niet overtuigde. Zo noemde u bij de DVZ enkel Jaghori als verblijfplaats in Afghanistan (supra) en ook ten aanzien van het CGVS verklaarde u aanvankelijk nog in Afghanistan slechts op één plaats te hebben gewoond, Jaghori (CGVS, p. 5). Niet veel later echter zou u daar plots aan toevoegen dat uw moeder in Mazar-e Sharif (Mazar) woont en u haar daar zelfs hebt bezocht (CGVS, p. 7-8). U merkte daar later nog bij op dat u dan ongeveer zo'n twee maanden in Afghanistan zou blijven, en liet terloops ook nog vallen in Kabul te zijn geweest (CGVS, p. 16). Wat meer is, u zou ook daar één maand verblijven (CGVS, p. 24). U werd echter gewezen op een andere foto op uw profiel (FB), waarvan u verklaarde dat deze in Mazar-e Sharif werd genomen. Gewezen op de vaststelling dat deze foto dateert uit 2014, antwoordde u niets meer dan: "Kan". Aangezien u eerder reeds had verklaard uw moeder in

Mazar te hebben bezocht toen u 19 was, maar er niet langer dan twee maanden zou verblijven, is het bevreemdend dat u in 2014 nog in Mazar-e Sharif zou zijn. Gewezen op deze frappante vaststelling moest u dan ook schoorvoetend toegeven dat u langer in Mazar zou hebben verbleven, maar hoe lang wist u dan weer niet. U voegde daar later nog aan toe dat het niet meer dan één jaar was, terwijl u later liet optekenen dat het toch een jaar moet zijn geweest (CGVS, p. 25).

Tot slot wist u ook allerm minst uw langdurig verblijf in Pakistan aannemelijk te maken. Immers was uw kennis over de stad Quetta en het land eerder beperkt voor iemand die daar dusdanig lang zou hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar de provincie waarin Quetta zou liggen, waarop u correct Balochistan zou antwoorden, maar gevraagd naar de provincies rondom Balochistan, moest u het antwoord echter compleet schuldig blijven (CGVS, p. 11). U kende bij uitbreiding geen enkele andere Pakistaanse provincie (CGVS, p. 12). De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou u er niet in geïnteresseerd zijn kan niet overtuigen. Dat u meer provincies in Afghanistan kon opsommen, alwaar u nooit zo lang zou hebben gewoond is niet ernstig (CGVS, p. 6). U wist wel dat Quetta een cricketploeg zou hebben, maar kon de naam niet meer herinneren. U beweerde dat er een luchthaven in Quetta zou zijn, al kon u deze niet meteen situeren. Dat u zou beweren dat deze Balochistan Airport heet, terwijl het eigenlijk Quetta International Airport is, is vreemd. U had geen idee welke bergen rondom Quetta liggen, noch wist u welke Afgaanse provincies dichtbij Quetta liggen (CGVS, p. 13). U beweerde eerst dat de Imam Bharga Eidga de grootste sjiiitische moskee zou zijn in Quetta, maar het bestaan van de belangrijke Imam Bharga-e- Kalan leek u zijn te vergeten daar u zelf bevestigde dat dit de grootste was. Waar in Quetta deze zich zou situeren wist u hoe dan ook niet. U kon dan wel het sportstadion correct benoemen, maar waar in Quetta zich dit bevindt leek u niet te weten (CGVS, p. 11). U slaagde er verder niet in meer dan drie buurten uit de ganse stad op te sommen, kon maar één bazaar bij naam noemen, noch kon u meer dan drie wegen bij naam noemen. U zou school hebben gelopen in Quetta, maar kon geen enkele officiële naam van een school opnoemen (CGVS, p. 10). De naam van de universiteit in de stad, moest u eveneens schuldig blijven. U had verder geen idee wanneer de laatste verkiezingen waren in Pakistan, noch kon u meer dan twee Pakistaanse politieke partijen opsommen (CGVS, p. 12). Wie de burgemeester van Quetta was, wist u evenmin (CGVS, p. 14-15). U had nog nooit gehoord van 'Noor Welfare League', nochtans een organisatie die zich inzet voor het welzijn van Hazara's in Quetta (CGVS, p. 15). Dat u al deze zaken niet zou kennen is uiterst bevreemdend en doet vermoeden dat u niet dusdanig lang in Pakistan zou hebben verbleven. Het CGVS wenst er in deze op te wijzen dat de kennis die u wél had over bepaalde zaken in uw beweerde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande vaststellingen van het CGVS evenzeer ingestudeerd kan zijn of vergaard zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze, doch geenszins wijzen op een langdurig verblijf in het land. U slaagde er bijvoorbeeld niet in eens om meer dan twee incidenten op te noemen die recent hadden plaatsgevonden in Quetta, noch kon u meer info verstrekken over hetgeen u dan wel herinnerde (CGVS, p. 28).

Ter staving van uw verblijf in Pakistan legde u ten slotte twee studentenkaarten neer, al konden ook uw verklaringen betreffende deze stukken niet overtuigen. Immers blijkt uit uw kaarten dat uw adres in Pakistan 'Brewery Road' is, terwijl u altijd had beweerd in Zakir Abad te hebben gewoond (CGVS, p. 18). Dat u hierop zou antwoorden dat men dat voor 'iedereen' doet aangezien dit een grote weg is, lijkt niet aannemelijk. U had verder geen idee waarvoor de afkorting 'HELP' zou staan, beweerde slechts 'beginner' te zijn terwijl uw kaart 'intermediate' aangeeft en verklaarde de 'Seagate'-kaart lang geleden te hebben ontvangen, terwijl die uit 2014 dateert (CGVS, p. 18-19). U beweerde tot slot een vluchtelingenkaart te hebben gehad in Pakistan, al verklaarde u wederom (nogal stereotiep) deze kwijt te zijn gespeeld onderweg (CGVS, p. 4, 26). De officiële benaming voor zo'n kaart kende u niet, noch leek u te weten dat op zo'n kaart ook uw herkomstregio in Afghanistan staat vermeld (CGVS, p. 25-27). Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat uit toegevoegde informatie blijkt dat ook in Pakistan allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Mocht er nog enige waarde worden gehecht aan dergelijke stukken, quod non, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins een indicatie voor een langdurig verblijf vormen, daar het hier louter een momentopname betreft. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. U werd meermaals gewezen op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, werd meermaals om een duidelijk en sluitend overzicht van uw verblijfsplaatsen gevraagd en kreeg bovendien meermaals de kans om uw verklaringen recht te zetten. Dat u zichzelf keer op keer dusdanig zou tegenspreken of uw verklaringen steeds zou aanpassen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en is tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid. U hebt geenszins voldaan aan de medewerkingsplicht die op uw

schouders rust, waardoor het CGVS in wezen geen zicht heeft op wie u bent, waar u vandaan komt én waar u verbleven heeft.

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid finaal ondermijnd door vage en tegenstrijdige verklaringen doorheen uw asielrelaas. Gevraagd naar de redenen waarom uw ouders Afghanistan besloten te verlaten, verklaarde u vooreerst dat uw vader chauffeur was, de taliban vreesde en dacht dat hij last zou krijgen. Gevraagd of hij dan persoonlijke problemen had gekend of eerder de algemene situatie vreesde, antwoordde u dan weer beiden, zonder deze problemen ook nog maar enigszins te concretiseren. Wat meer is, gevraagd of u documenten had ter staving van hun problemen meldde u eerst van niet al zou u wel een foto hebben van uw vader toen hij werkte voor Wahdat (CGVS, p. 5). Daargelaten dat onmogelijk valt uit te maken of de persoon op de foto weldegelijk uw vader zou kunnen zijn, kan aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze wegens mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U had hoe dan ook geen idee welke problemen uw vader zou hebben gekend, noch wist u iets te vertellen over zijn activiteiten. U kon bij uitbreiding niets meer vertellen over Wahdat (CGVS, p. 29). Dat u niet eens zou kunnen vertellen door wie of waarom uw ouders hun geboorteland zouden hebben verlaten ondermijnt uw geloofwaardigheid compleet. Dat u hier nooit naar zou hebben gevraagd lijkt bijzonder weinig aannemelijk. Daarnaast verklaarde u ook dat uw moeder in Afghanistan problemen zou hebben gekend daar haar man om het leven werd gebracht tijdens het taliban-regime. U had echter geen enkel idee wanneer dit moet gebeurd zijn, noch wist u om welke reden het exact was. U toonde tijdens het gehoor en ter staving van zijn overlijden foto's van uw stiefvader, doch kan ook hieruit onmogelijk worden opgemaakt dat de persoon in kwestie daadwerkelijk uw stiefvader zou zijn. U slaagde er geenszins in uw familieband aan te tonen. U toonde ook een foto van een "brief van zijn martelaarschap", doch betreft het hier slechts een foto van een kopie en kan deze evenzeer altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Dat u niet eens op de hoogte was van het door u neergelegde document ondermijnt in ieder geval verder uw geloofwaardigheid. Gevraagd naar uw eigen vrees ten aanzien van Afghanistan, verwees u zondermeer naar uw afkomst als Hazara, zonder deze problemen te concretiseren. U haalde geen enkel ander element aan (CGVS, p. 33). Het louter verwijzen naar uw etnie als Hazara volstaat echter geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Dat u dusdanig vaak zou gereisd hebben tussen verschillende landen en steden binnen Afghanistan, ondermijnt in ieder geval deze vrees bijzonder ernstig. U stelde tot slot geen problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten. U voegde daar ook aan toe geen problemen te hebben gekend in Pakistan, maar verwees louter naar de algemene situatie voor Hazara in Quetta. Opnieuw volstaat het louter verwijzen naar de algemene situatie niet om enig risico dat u zou lopen aannemelijk te maken, maar bovenal verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en dient uw vrees bijgevolg dan ook ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft de bundel documenten die u na het gehoor nog zou opsturen, zonder enige uitleg of vertaling, dient te worden opgemerkt dat het hier hoe dan ook slechts om foto's/scans/kopieën lijkt te gaan en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze wegens mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazare Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. U bent tot de zevende graad naar school geweest (CGVS, p. 20), spreekt naast het Dari zelfs Urdu, Pashtu en Engels (CGVS, p. 7, 19) en hebt zelfs al zijn eerste werkervaring achter de rug (Verklaring DVZ). In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet nog worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht wenst te verschaffen over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Daargelaten u het CGVS zo absoluut geen zicht hebt gegeven wat uw verblijfplaatsen in, of buiten, Afghanistan doorheen de afgelopen jaren waren, kan in ieder geval wél met zekerheid worden gesteld dat u geruime tijd in Mazar-e Sharif hebt verbleven. Hoewel u dit aanvankelijk halsstarrig verborgen trachtte te houden gaf u na confrontatie (en na verloop van tijd) toch toe één jaar in de stad te hebben gewoond. Uit foto's blijkt u in ieder geval in 2012, 2014 en 2015 in de stad aanwezig te zijn geweest, waardoor kan worden vermoed dat u althans langer daar zou hebben verbleven dan u wil doen uitschijnen. Niet alleen bent u dus reeds vertrouwd met de stad, u blijkt er meer dan uw weg te kennen en beschikt er zelfs over een uitgebreid netwerk. Zo wonen naast uw moeder en uw stiefzus ook nog een aantal ooms in diezelfde stad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Mazar-e Sharif aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking

komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, §2 a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, §2 a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Deze vijf middelen worden als volgt toegelicht:

“Verzoeker werkte wel degelijk mee aan zijn verhoor en voldoet aan zijn medewerkingsplicht. Het verwijt dat verweerster maakt ten opzichte van verzoeker mist alle grondslag.

Verweerster heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat zij meent dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet vervuld heeft en onvoldoende duidelijkheid heeft geschept

“Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.” (stuk 1).

Deze medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet conform Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking, hierna kwalificatierichtlijn).

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

1. De lidstaten mogen van de verzoekster verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoekster en alle documentatie in het bezit van de verzoekster over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...)

Verweerster verwijt verzoeker geen duidelijke kijk te hebben gegeven op zijn identiteit en zijn verblijfplaatsen, echter antwoordde verzoeker naar zijn beste vermogen op de vragen van verweerster. In het tweede middel wordt verder ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker waar verweerster allerminst rekening mee hield.

Verzoeker wenst hieromtrent eveneens te benadrukken dat hij zijn uiterste best gedaan heeft om duidelijkheid te scheppen. Verder legde verzoeker de documenten voor waarover hij beschikte. Echter worden deze door verweerster onmiddellijk afgedaan als onvoldoende.

Het is onbegrijpelijk dat verweerster aan verzoeker verwijt niet mee te werken aan het duidelijk maken van zijn identiteit. Verzoeker legde een kopie van het eerste blad van zijn paspoort voor. Verzoeker toont hiermee zijn goede wil, aangezien hij het originele paspoort niet meer in zijn bezit heeft. Echter vindt verweerster het nodig om opnieuw te benadrukken dat verzoeker op die manier verweerster wil misleiden over zijn identiteit. Wat verweerster dan wel wil, is onduidelijk. Als er geen paspoort voor ligt, is dit twijfelachtig voor verweerster, als er een kopie wordt voorgelegd van een deel van het paspoort, is dit niet voldoende voor verweerster. Verweerster heeft geen kans aan verzoeker om wel degelijk te voldoen aan zijn medewerkingsplicht. Elk bewijsstuk of elke verklaring wordt door haar te niet gedaan als vervalsing of ongeloofwaardig. Op deze manier is het voor verzoeker onmogelijk om verweerster enigszins te overtuigen. Verweerster houdt er onrealistische verwachtingen op na.

"The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. An awareness of the functioning and frailties of human memory is, therefore, essential." (stuk 7, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 116, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

Het is gemakkelijk voor verweerster om te beweren dat verzoeker niet voldeed aan zijn medewerkingsplicht, echter voldeed ze zelf niet aan de op haar rustende onderzoeksplicht. Op geen enkele manier neemt ze de achtergrond en cultuur van verzoeker in aanmerking. Verder ondersteunt ook objectieve informatie dat men tijdens het vluchten vaak persoonlijke bezittingen niet kan meenemen of dat deze bezittingen in het water moeten worden gegooid om de boot lichter te maken.

Verdere tegenstellingen of onduidelijkheden worden in het volgende middel aangehaald, aangezien hier slechts dient aangetoond te worden dat verzoeker wel degelijk tegemoet gekomen is aan zijn medewerkingsplicht."

En

"Verzoeker deed wel degelijk zijn uiterste best om een duidelijk beeld te scheppen over zijn identiteit en zijn verblijfplaatsen. Verweerster gaat te veel uit van een Westerse kijk op de feiten, waardoor ze verzoekers vluchtverhaal te snel afdoet als ongeloofwaardig.

4.2.1. Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

4.2.2. Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 4 november 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker zal aan vervolging minstens ernstige schade worden blootgesteld bij terugkeer. Bovendien gaat verweerster uit van verkeerde veronderstellingen.

- Bewijs identiteit van verzoeker

Verzoeker is M.A. toont hij aan op basis van zijn Taskara en de informatie die hij van zijn ouders gekregen heeft, wat altijd zo is in Afghanistan.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing onterecht aan dat ze de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn leeftijd niet geloofwaardig acht.

Verzoeker benadrukt echter dat hij 19 jaar was in het jaar 2012 of volgens de Afghaanse kalender het jaar 1391. Op dit moment verkreeg hij ook zijn Taskara. Toen verzoeker in het verhoor zei dat hij 23 was, is dit bij benadering de juiste leeftijd. In het licht van de Afghaanse cultuur en de waarde die door hen gehecht wordt aan verjaardagen en leeftijden, kan deze verklaring niet als leugenachtig worden beschouwd.

"In certain cultures, temporal concepts may not be based on units of time such as clocks and Western calendars. Events may be remembered instead by reference to seasons, religious holidays, festivals or other events. Even in cultures that use calendars, concepts of time may differ from those commonly used in Western society. Moreover, information that is considered significant in Western cultures, such as birth dates and anniversaries, may not be significant in others." (Stuk 7, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 66, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

"Ask Afghans how old they are, and most will scratch their heads and look to their friends for guidance. NEWSWEEK's house here in Kabul is something of an anomaly, because most of our staff here say they do know their ages. Or do they? Take our driver, Akhbar. Akhbar, who wears dark, round sunglasses even at night, was born in 1969 and is 30 years old. But how does that explain that one of our stringers in Kabul was born in 1971 and is also 30 years old. "Things are different here," says Akhbar, twisting around from his driver's seat. That's for sure. When I interview local residents, I've learned to ask them how old they think they are. A lot of time also is taken up with simply trying to agree on when certain events took place. The reason: most Afghans think in terms of the Islamic solar calendar, which puts this as the year 1380. But when the Taliban took over five years ago, they imposed the Islamic lunar calendar which says it's now 1422, and will be under March 15, 2002. There are other complications, too. "Do you celebrate birthdays?" I ask NEWSWEEK translator Sayed, who assures me he is definitely 26. "Oh, no. Of course not," he says, smiling shyly. In fact, there are no birthdays here, just once-in-a-lifetime type events like the "cradle celebration," in which Afghans invite friends and family – mostly women – to celebrate a baby's new bed. "There is only one real party in your life," says Sayed. "So when you grow up there is no party, until your wedding. Poor families don't even have big cradle celebrations. Actually, there is no money for parties here." (Stuk 8, NEWSWEEK, Why Afghans don't know their ages, 30 november 2001, te consulteren via: <http://europe.newsweek.com/why-afghans-dont-know-their-ages-149749?rm=eu>, verzoeker zet vet)

Verzoeker haalt verder aan dat hij in het jaar 2015 zijn reispas verkreeg. Achteraan op de Taskara staat er een stempel dat de reispas werd afgegeven op basis van de Taskara.

Verweerster benadrukt in de bestreden beslissing onterecht dat ze de verklaringen van verzoeker betreffende de reisweg voor het bekomen van de Taskara niet geloofwaardig acht. Verzoeker benadrukt dat hij door zijn vele verplaatsingen en zijn verschillende verblijfplaatsen, het voor hem allerm minst evident is om zo'n gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er wordt door verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij van Pakistan met de auto naar Kandahar vertrok via een smokkelaar om daarna zijn bestemming Jahori te bereiken.

- Reispas

Verweerster haalt in de bestreden beslissing eveneens ten onrechte aan dat verzoeker geen duidelijkheid wil brengen over zijn reispas. Zoals reeds aangehaald in het eerste middel legde verzoeker een kopie voor van de eerste bladzijde van zijn reispas, aangezien hij niet meer beschikt over het originele exemplaar.

Wat verweerster wil, is onduidelijk. Als er geen paspoort voor ligt, is dit twijfelachtig voor verweerster, als er een kopie wordt voorgelegd van een deel van het paspoort, is dit niet voldoende voor verweerster. Verweerster heeft geen kans aan verzoeker om wel degelijk te voldoen aan zijn medewerkingsplicht. Elk bewijsstuk of elke verklaring wordt door haar te niet gedaan als vervalsing of ongeloofwaardig.

- Verblijfplaatsen verzoeker

Verweerster trekt de verklaringen van verzoeker in verband met zijn verblijfplaatsen onterecht in twijfel. Echter wordt hier opnieuw geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker of zijn achtergrond. Verzoeker had vaak problemen met zijn stiefmoeder en zijn familie wou hem uit het huis. Voor verzoeker was er geen andere optie dan dit 'zwervende' leven te lijden.

Ook was verzoeker – begrijpelijk -- onder de indruk van de situatie bij Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerster.

Verzoeker is reeds sinds hij heel erg jong is voortduren onderweg, 'op de dool'. Hij was ongeveer 7 jaar toen hij zijn geboortedorp in Afghanistan verliet. Sindsdien verbleef hij op zo vele plaatsen, steeds op zoek naar een veilig onderkomen. Deze tocht weegt zwaar op verzoeker. Vele zaken is hij vergeten, maar daarbovenop is het voor hem ook ontzettend moeilijk om zijn hele leven beknopt (want daar wordt op het interview bij DVZ voortdurend op gehamerd) te vertellen aan een derde. Dat hij vervolgens verklaarde dat het niet nodig was om het verblijf in Iran direct te vermelden, is niet omdat hij oneerlijk wou zijn over zijn verblijfplaatsen, verzoeker is gewoon moe gedooled en wil geen last zijn voor anderen met zijn verhaal.

o Iran

De bestreden beslissing slaat de bal volledig mis, waar verweerster beweert dat verzoeker geen duidelijk beeld kan geven over zijn verblijf in Iran. Verzoeker wil opnieuw verduidelijken dat hij verschillende keren in Iran is geweest. De eerste keer was in 2009, toen verbleef hij er voor ongeveer twee jaar. Verzoeker werd gerepatrieerd naar Afghanistan en ging van daaruit naar Pakistan. Ongeveer één jaar later vertrok verzoeker terug vanuit Pakistan naar Iran. Opnieuw verbleef verzoeker voor ongeveer twee jaar in Iran. Hij werd terug gerepatrieerd naar Herat, ging van daaruit naar Pakistan, waar hij opnieuw één jaar verbleef om vervolgens terug naar Iran te gaan en daar opnieuw één jaar te verblijven. De laatste keer werden er twee mensen doodgeschoten aan de grens dichtbij de plaats 'Taftan'. De familie van verzoeker die in Pakistan verbleef wou toen niet dat verzoeker nog terug ging naar Iran. Verzoeker heeft nooit een verblijfsstatuut gehad in Iran.

o Mazar - e Sharif

Ook over het verblijf van verzoeker in Mazar-e Sharif, gaat verweerster onterecht van de verkeerde veronderstellingen uit. Opnieuw was het niet de bedoeling van verzoeker om hier onduidelijk over te zijn, echter heeft verzoeker geen evident leven achter de rug, zijn thuissituatie was erg slecht en hij leed hier enorm onder. Dit haalt hij ook aan in een brief die hij schreef waarin hij zijn problemen vermeldt (stuk 12).

o Pakistan

Sinds 2009 verwisselende verzoeker bijgevolg steeds van verblijfplaats. Verzoeker beschikt niet over vrij verkeer en moest dus steeds op zijn hoede zijn bij elke verplaatsing die hij maakte. Verzoeker had enorme schrik om door de politie tegengehouden te worden.

Verweerster trekt de verkeerde conclusie in de bestreden beslissing waar zij opwerpt dat de kennis van verzoeker over Pakistan beperkt is. Zo haalt ze onterecht aan dat verzoeker de term 'Noor Welfare League' niet zou kennen. Echter benoemt verzoeker dit met een andere term namelijk 'Noor Ambulance'. Van 2004 tot 2009 ging verzoeker wel degelijk naar school in Pakistan. Verzoeker tracht hiervan een attest te bekomen. Van zodra het in zijn bezit is, maakt hij dit over aan uw Raad.

Over het verblijf in Pakistan haalt verweerster onterecht tegenstrijdigheden aan. Zo woonde verzoeker wel degelijk in Zakir Abad, dat een onderdeel uitmaakt van Brewery Road. Hij gaf hier reeds een plausibele verklaring voor in zijn verhoor.

"Hier staat dat u woonde in Brewery Road? In het algemeen. Ze schreven dat op voor iedereen. Brewery is een grote web, bij Bypass. Ze schrijven geen directe namen op, Baruri Road of Mehrabad." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker van 1 september 2017, p.18-19)

Hetzelfde geldt voor de betekenis van HELP, verzoeker weet wel degelijk dat dit Hazara English Language Program betekent. Hieromtrent moet evenwel worden opgemerkt dat deze instituten bovendien alles behalve consistent zijn in hun naamgeving.

Er kan besloten worden dat het uiterst onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker zo'n complexe levensloop zonder onmiddellijke in het oog springende dramatische feiten uit zijn duim zou zuigen.

Er is duidelijk sprake van een zekere gelatenheid bij verzoeker. Dit gedrag nam na zijn complexe levensloop de bovenhand. Bijgevolg is het heel begrijpelijk dat verzoeker er niet altijd in slaagt om zijn verhaal echt spontaan en systematisch volledig uit de doeken te doen. Verweerster hield hier helemaal geen rekening mee.

Verzoeker legde naast de kopie van zijn reispas ook twee studentenkaarten voor als stavingsstukken voor zijn verblijf in Pakistan. Verweerster beperkt zich in de bestreden beslissing tot de algemene vaststelling dat documenten vaak worden nagemaakt in Pakistan en dat de documenten van verzoeker het relaas niet minder ongeloofwaardig maken. Alle onduidelijkheden rond deze stukken werden wel degelijk opgehelderd.

- Tegenstrijdige verklaringen

In tegenstelling tot wat verweerster beweert legt verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker houdt vast dat hij zo goed mogelijk de situatie voor verweerster wou schetsen. Voor verzoeker was het echter enorm moeilijk om beschrijvingen en gebeurtenissen uit Afghanistan voor de geest te halen, dit des te meer omdat verzoeker reeds op 7 jarige leeftijd zijn land van herkomst verliet.

- Documenten

Dat verzoeker niet meer documenten kan voorleggen over zijn verblijf in Pakistan of Iran is het gevolg van de tocht die verzoeker moest ondernemen om tot in België te geraken. Ook al beschouwt verweerster deze verklaring als niet afdoende, is het wel degelijk zo dat verzoeker zijn documenten op zee kwijt speelde door het enorme aantal mensen die zich op de boot bevonden. Dit is opnieuw een gegeven dat kan bevestigd worden door objectieve informatie.

"Most people have no choice but to dispose of what little they have managed to salvage during the conflict as they pack their small bags to flee. Refugees who are allowed to bring extra baggage usually end up dumping its contents overboard when the overloaded boats begin to give way to the harsh waves." (stuk 11, Refinery29, When you give up your life to start over, here's what people bring, 4 september 2015, te consulteren via: <http://www.refinery29.com/2015/09/93497/syrian-refugees-civil-war-belongings-photos>, verzoeker zet vet)

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2^e kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij vervolging vreest door de Taliban. Een organisatie die vervolgt op basis van religieuze en politieke motieven.

Verder werden reeds verschillende familieleden getroffen door de Taliban. Zo werd onder meer zijn stiefvader door hen vermoord. Bovendien werden de sjiïeten er bedreigd en had verzoeker er evenmin de mogelijkheid om te studeren.

Verzoeker behoort eveneens tot een minderheidsgroep van de Hazara (zie middel vier) en eveneens werd hij als Sjiïet bedreigd en kreeg hij nooit een eerlijke kans om te studeren.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker vreest de Taliban in Afghanistan. De Afgaanse overheid slaagt er niet in om de individuele burgers tegen de Taliban te beschermen. Dit wordt zelfs door verweerster in haar beslissing niet in twijfel getrokken.

4.2.3. Voordeel van de twijfel

Uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet volgt dat aan een asielzoeker, voor wat betreft de verklaringen die hij/zij niet weet te staven op basis van stukken of bewijzen onder een aantal voorwaarden het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”

Wie de gehoorverslagen van verzoeker er grondig op naleest kan daarentegen enkel tot het besluit komen dat verzoeker wel degelijk een gedetailleerd, uitgebreid, intern samenhangend en finaal geloofwaardig relaas heeft gebracht. Verzoeker heeft bij zijn aankomst in België asiel aangevraagd. Bovendien dient bij de beoordeling hiervan rekening te worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker.

Hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven aangehaald. Zo verbleef verzoeker nooit lang op dezelfde plaats, hierdoor is het logisch dat er meer details wegvallen. Echter deed verzoeker steeds zijn uiterste best om alles zo concreet mogelijk te maken en zijn verklaring te staven met de documenten die hij nog in zijn bezit heeft. Verweerster kende hier echter geen enkele waarde aan toe en gaf verzoeker geen eerlijke kans. Nochtans worden al de argumenten van verweerster weerlegd en dient aan verzoeker het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

In het huidige middel werd de geloofwaardigheid van verzoeker –alleszins in grote lijnen- hersteld. Verweerster ging uit van onrealistische verwachtingen.

Verweerster heeft in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Verweerster berust in erg persoonlijke, vaak té weinig gefundeerde gevolgtrekkingen.

Aan verzoeker dient op zijn minst het voordeel van de twijfel te worden gegund.
Het huidige middel is gegrond."

En

"Ten onrechte heeft verweester het risicoprofiel van verzoeker als jongeman met 'fighting age' niet onderzocht. Verzoeker loopt een groot risico om gedwongen gerekruteerd te worden door de Taliban en/of pro-regeringstroepen.

Op heden heeft verzoekers nog steeds een jeugdige leeftijd. Het is opvallend dat verweester in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd."

En

"Verzoeker behoort ook tot de Hazara gemeenschap, wat hem een kwetsbaar profiel geeft. Ook dit laatste heeft verweester volledig nagelaten te onderzoeken

Verweester heeft geen enkele twijfel of de origine van verzoeker als Hazara.

Als lid van een religieuze minderheid heeft verzoeker eveneens een uitgesproken risicoprofiel.

"Hazaras have been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. Hazaras

have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fall of the Taliban regime, more recently there has reportedly been a significant increase in harassment, intimidation, kidnappings and killings at the hands of the Taliban and other AGEs."

(stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 76, verzoeker zet vet)

Het geweld tegen Hazaras is van continue duur en is nog steeds actueel.

"In July a suicide bombing targeted a protest attended primarily by members of the Shia-majority Hazara community, killing at least 97 and injuring more than 260"(stuk 10, United States Department of State, 2016 Report on International Religious Freedom - Afghanistan, 15 augustus 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/59b7d8f4a.html>, verzoeker zet vet)

"Ethnic Hazaras have been persecuted in Afghanistan and Pakistan for decades. During the bloodshed that marked Afghanistan's civil war, about 10,000 Hazaras were massacred in the city of Mazar-i-Sharif by members of the Taliban. They suffered severely under the Taliban's five-year rule, and have continued to face persecution since 2001. As a result of their plight, Afghanistan's Hazaras now constitute one of the biggest groups of refugees seeking asylum in both Europe and Australia. Thirty Afghan lawmakers recently asked Australia to stop forcibly deporting Hazara asylum seekers, arguing that it wasn't safe to send them back."(stuk 9, The observers, Taliban violence reaches new peak after Hazara murders, 11 november 2015, te consulteren via: <http://observers.france24.com/en/20151111-taliban-murder-women-children-hazara>; verzoeker zet vet)

Huidig middel is gegrond."

En

"Ten onrecht haalt verweerster in de bestreden beslissing aan dat verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Mazar-e Sharif. Verzoeker kan zich onmogelijk daar vestigen. Verweerster deed in de besteden beslissing geen enkele moeite om de subsidiaire bescherming te beoordelen op het dorp waar verzoeker echt van afkomstig is, namelijk Sayd Ahmad, district Jaghori, provincie Ghazni.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

"Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

In de bestreden beslissing twijfelt verweerster aan de afkomst van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Ghazni. Echter ziet verweerster een veilig vestigingsalternatief in Mazar-i-Sharif.

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

"Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Sayed Ahmad, district Jaghori, provincie Ghazni.

Echter beoordeelt verweerster de veiligheidssituatie ten opzichte van Mazar-e-Sharif, in de provincie Balkh.

Dit kan echter niet worden weerhouden als veilig vestigingsalternatief. De moeder van verzoeker mag er dan nog steeds verblijven, ook zij moest vluchten naar haar broer, aangezien haar tweede echtgenoot werd gedood door de Taliban.

Uit wat hierna volgt zal duidelijk blijken deze provincie allerm minst als veilig kan beschouwd worden.

"From 1 September 2015 to 31 May 2016, Balkh Province counted 370 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

The following table presents the number of security incidents per district in Balkh Province

(...)

Balkh provincial capital, Mazar-e Sharif, witnessed blasts and attacks which affected its residents. In October 2015, a small bomb was thrown in a mobile market located in Tor Bazaar area and at least 9 people were wounded. Two months later a police vehicle was targeted by a magnetic bomb. On 3 January 2016, 5 civilians were caught in the crossfire between Afghan forces and AGEs who tried, unsuccessfully, to enter the Indian consulate. In order to assure security for Nowruz celebrations in the provincial capital, the provincial governor led military operations against AGEs in the first week of March 2016 and in May 2016 against AGEs' offensives from Samangan and Sar-e-Pul. In August 2016, a suicide attack near a market in Mazar killed one civilian and injured 14 others, including a child and three women.

In October 2015, Chemtal district was the scene of a family murder (4 killed and 3 wounded). The ALP linked the case to a Taliban commander. According to the ISW, an area covering half the southern part and a smaller pocket in the north of this district is, as of April 2016, a 'high confidence Taliban support zone' while it was considered a 'low confidence support zone' in February 2016. In May 2016, during a joint military clearing operation in Chemtal district, between 30 and 45 Taliban were killed." (Stuk 4, European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, november 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/584ec81e4.html>, verzoeker zet vet)

De veiligheid in een provinciehoofdstad dient steeds met een korreltje zout genomen te worden. Dit werd nogmaals bewezen door onder andere de aanvallen die werden uitgevoerd op de provinciehoofdstad Kunduz van de gelijknamige provincie. Er kan bijgevolg niet zomaar vanuit gegaan worden dat een provinciehoofdstad veilig is.

"The Taliban has launched a coordinated assault on the city of Kunduz in Afghanistan, attacking from four directions and entering deep into the city. Sheer Ali Kamal, commander of the 808 Tandar police zone in Kunduz, said on Monday the attack began at midnight (1930GMT on Sunday) and fighting was still ongoing in and around the city. "We are putting all our efforts together to push them back," he said. Military helicopters were flying overhead and gunfire could be heard within the city. Taliban fighters took control of the central intersection in Kunduz where they raised their flag a year ago in their biggest success of the 15-year-old conflict.

Witnesses and police said they were attacking the governor's compound and police headquarters, while some officials were seen fleeing to the airport.

With fighting also intensifying in the strategic southern province of Helmand, the attack on Kunduz - a day before a major international donors' conference in Brussels - underlined Afghanistan's precarious security situation and the Taliban's ability to strike important targets." (Stuk 16, Aljazeera, Taliban storm into Afghanistan's Kunduz, 3 oktober 2016, te consulteren via:

<http://www.aljazeera.com/news/2016/10/taliban-launches-attack-afghanistan-kunduz-161003034257759.html>, verzoeker zet vet)

Verder wijzen objectieve bronnen erop dat Mazar-e-Sharif te maken heeft met een precare veiligheidssituatie.

"An explosion rocked Mazar-e-Sharif city, provincial capital of Balkh province in North of Afghanistan earlier. The provincial police commander Sher Jan Durani confirmed the incident and said preliminary reports indicate it was a suicide attack.

There are no reports regarding the possible casualties as a result of the incident. In the meantime, another security official said the target of the attack was a local tribal elder who was killed in the incident. The source further added that the suicide bomber detonated his explosives close to the elder Haji who was killed and three of his guards were wounded. No individual or group has so far claimed responsibility behind the incident. The commander of the 303 Pamir zone in the North Gen. Baba Jan confirmed that the suicide bomber targeted the local elder soon after he arrived to a restaurant for the breakfast. Balkh is among the relatively calm provinces in northern parts of Afghanistan where insurgency related incidents are reported. However, the anti-government armed militants have stepped up their efforts to destabilize some parts of the province, specifically attempting to expand their insurgency in some remote districts of the province." (Stuk 13, Khaama Press, Suicide attack leaves local elder dead in Mazar-e-Sharif city, 9 november 2017, te consulteren via: <http://www.khaama.com/suicide-attack-leaves-local-elder-dead-in-mazar-e-sharif-city-03806>, verzoeker zet vet)

"In April, then Defence Minister Abudullah Habibi and Army Chief of Staff Qadam Shah Shahim both resigned after a devastating Taliban assault on an army base outside the northern city of Mazar-e-Sharif.

About 10 Taliban insurgents dressed in Afghan military uniforms made their way into the base and opened fire. Around 170 Afghan soldiers are believed to have died." (Stuk 14, BBC News, Afghanistan Taliban twin attacks kill dozens, 17 oktober 2017, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-asia-41649682>, verzoeker zet vet)

Zelfs hulpverleners dienen het gebied te verlaten omwille van de veiligheidssituatie.

However, a series of attacks, including the recent assassination of one of its physiotherapists, Lorena Enebral Perez, in broad daylight at a clinic in northern Mazar-i-Sharif, the killing of six of its local workers, and the abduction of another three in two separate ambushes, has forced the Red Cross to cut down its operations. (Stuk 15, Arab news, Rising violence forces Red Cross to cut down Afghan operations, affecting 700 000 people, 29 oktober 2017, te consulteren via: <http://www.arabnews.com/node/1184701/world>, verzoeker zet vet)

Verder blijkt dat de provincie Ghazni waar verzoeker uit afkomstig is allerm minst gespaard blijft van willekeurig geweld en verschillende veiligheidsincidenten.

De provincie Ghazni wordt nog steeds geteisterd door extreem veel willekeurig geweld.

"From 1 September 2015 to 31 May 2016, Ghazni Province counted 1,292 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

The following table presents the number of security incidents per district in Ghazni province:

In January 2016, tribal elders stated that 'Andar, Giro, Maqur and some other districts are under direct threat from Taliban'. Nawa district had been under Taliban control for several years. In February 2016, many MPs expressed their concerns over increased security threats in the province. In March 2016, the Afghan Ministry of Interior confirmed that there was a high level of threat in Qarabagh, Wali-Shahid, Gelan, Muqur, Abband, Andar and Giro districts.

In May 2016, Pajhwok reported that 11 district chiefs of Ghazni stay in Ghazni City and perform their duties from the provincial capital due to security fears in their districts. Due to the deteriorated security situation there are no judicial officers in 13 districts of the province.

In June 2016, local residents stated that the security situation had worsened; a tribal leader emphasised that 'armed clashes between Taliban and the government have now become a daily occurrence in the districts'. In August 2016, several airstrikes and ground operations were conducted by ANSF in different areas in the province, leading to clashes with AGEs (...)

Other parts of the province, especially Muqur and Qarabagh districts, are also insecure and have experienced heavy clashes.

(Stuk 4, European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, november 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/584ec81e4.html>, verzoeker zet vet)

Dit wordt ook door objectieve nieuwsbronnen bevestigd.

"Pajhwok reports show 31 or most of the attacks in May occurred in Nangarhar, followed by Kandahar where 26 attacks took place. There were 12 attacks in each Farah, Faryab and Helmand provinces, 10 in each Ghazni and Herat provinces, nine in each Logar and Uruzgan provinces, seven in Zabul, and six in each Badakhshan, Kabul and Kunar provinces.

Five attacks happened each in Laghman and Maidan Wardak provinces, four each in Jawzjan and Kunduz, three each in Badghist, Baghlan, Khost, Paktia, Paktika, Parwan, Samangan and Takhar, two each in Balkh, Ghor and Kapisa and one in Sar-i-Pul.”(Stuk 5, Pajhwok Afghan News, 3000 people suffered casualties in May attacks, 5 juni 2017, te consulteren via: <https://www.pajhwok.com/en/2017/06/05/3000-people-suffered-casualties-may-attacks>, verzoeker zet vet)

Verzoeker is afkomstig uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan.

Niettemin dient, in ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel is dat de recente afkomst van verzoeker niet kan worden vastgesteld, op zijn minst rekening gehouden te worden met de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Hierover is evenwel geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissingen.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 19 april 2016.

“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015. An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda, has further destabilized the security situation. Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict. The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks, including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons. There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. AGEs continue to carry out highprofile attacks in Kabul and other cities, and to expand their reach in rural or less populated areas.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.”

(stuk 3, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>, verzoeker zet vet)

Ook uit het rapport “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatst geüpdatet op 9 november 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

“Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...].”

“Altogether, from 1 January to 30 September 2017, UNAMA documented 8,019 civilian casualties (2,640 deaths and 5,379 injured), representing an overall decrease in civilian casualties of six per cent compared to the same period in 2016. Civilian deaths increased by one per cent while the number of injured civilians reduced by nine per cent.

As ground engagements continued to cause most civilian casualties, suicide and complex attacks, and improvised explosive devices (IEDs) took a heavy toll on Afghan civilians, with those living in the provinces of Kabul, Helmand, Nangarhar, Kandahar, and Faryab suffering the heaviest losses.

While UNAMA welcomes the decrease in civilians injured by armed conflict, the mission notes with deep concern that civilian deaths remain at high levels. Suicide and complex attacks, targeted and deliberate

killings, pressure—plate IEDs and aerial attacks caused increasing numbers of civilian deaths during the first nine months of 2017. [...]

UNAMA recorded a 15 per cent reduction in civilian casualties from ground engagements between parties to the conflict compared to the same period in 2016. The six per cent overall reduction in civilian casualties arose primarily from a substantial decline in the number of civilians killed and injured by Pro-Government Forces during ground fighting with Anti-Government Elements.

Civilian casualties attributed to Pro-Government Forces during ground fighting decreased by 37 per cent to 849 civilian casualties (228 deaths and 621 injured) whereas civilian casualties attributed to Anti-Government Elements during ground engagements rose by seven per cent to 1,150 civilian casualties (255 deaths and 895 injured), mainly due to increases in civilians killed and injured by small arms fire. The remaining civilian casualties occurred as a result of crossfire where UNAMA could not identify the specific perpetrator. [...]

UNAMA documented 1,007 women casualties (298 deaths and 709 injured) during the first three quarters of 2017, a 13 per cent increase in overall women casualties. The armed conflict caused 2,480 child casualties (689 deaths and 1,791 injured), an overall decrease of one per cent on the same period last year with a five per cent increase in child deaths. While fewer women and children were killed and injured during ground engagements, the mission recorded increases in women and child casualties from suicide and complex attacks and aerial attacks. Child casualties from IEDs also increased. [...]

UNAMA notes with concern that the number of civilian casualties attributed to Anti-Government Elements remained at high levels, including attacks targeting civilians. Anti-Government Elements caused 5,167 civilian casualties (1,760 deaths and 3,407 injured) during the first nine months of 2017, a one per cent decrease from last year. Of these civilian casualties, UNAMA attributed 66 per cent to Taliban, 10 per cent to Daesh/Islamic State Khorasan Province (ISKP), and the remainder to unidentified Anti-Government Elements, including self-proclaimed Daesh/ISKP. [...]

Civilian casualties attributed to Pro-Government Forces reduced by 19 per cent to 1,578 civilian casualties (560 deaths and 1,018 injured), over half of which occurred during ground fighting.

Notwithstanding this overall decrease, UNAMA reiterates its concern at continued increases in civilian casualties from aerial attacks, particularly among women and children. During the first nine months of 2017, the mission documented 466 civilian casualties (205 deaths and 261 injured), a 52 per cent increase in civilian casualties from air strikes compared to the same period in 2016." (UNAMA, 15 September 2017, pp. 1-4)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)

"The Taliban maintained their ability to contest territory across the country, compelling the Government to devote significant resources to maintain the status quo. In contrast with 2016, the Taliban have not launched any major attempts to capture a provincial capital since the announcement of their Operation Mansouri offensive in April. However, the Taliban were able to overrun and temporarily hold several district centres, including Taywara in the western province of Ghor, Kohistan and Ghormach in the northern province of Faryab and Jani Khel in the eastern province of Paktiya." (UNGA, 15 September 2017, p. 5) (stuk 6, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 9 november 2017, te consulteren via,

<http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Verzoeker haalt aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerminst gemakkelijk is. Zo bevestigen ook de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan:

"The latter is particularly important in light of the fact that many Afghans who have returned in previous years are reported to have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property." (Stuk 3, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from

Afghanistan", UNHCR, van 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet)

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Dit middel is bijgevolg gegrond. Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep:

- Stuk 3: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren via <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>;
- Stuk 4: European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, november 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/584ec81e4.html>;
- Stuk 5: Pajhwok Afghan News, 3000 people suffered casualties in May attacks, 5 juni 2017, te consulteren via: <https://www.pajhwok.com/en/2017/06/05/3000-people-suffered-casualties-may-attacks>;
- Stuk 6: "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 9 november 2017, te consulteren via, <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>;
- Stuk 7: UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>;
- Stuk 8: NEWSWEEK, Why Afghans don't know their ages, 30 november 2001, te consulteren via: <http://europe.newsweek.com/why-afghans-dont-know-their-ages-149749?rm=eu>;
- Stuk 9: The observers, Taliban violence reaches new peak after Hazara murders, 11 november 2015, te consulteren via: <http://observers.france24.com/en/20151111-taliban-murder-women-children-hazara>;
- Stuk 10: United States Department of State, 2016 Report on International Religious Freedom – Afghanistan, 15 augustus 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/59b7d8f4a.html>;
- Stuk 11: Refinery29, When you give up your life to start over, here's what people bring, 4 september 2015, te consulteren via: <http://www.refinery29.com/2015/09/93497/syrian-refugees-civil-war-belongings-photos>;
- Stuk 12: Brief verzoeker;
- Stuk 13: Khaama Press, Suicide attack leaves local elder dead in Mazar-e-Sharif city, 9 november 2017, te consulteren via: <http://www.khaama.com/suicide-attack-leaves-local-elder-dead-in-mazar-e-sharif-city-03806>;
- Stuk 14: BBC News, Afghanistan Taliban twin attacks kill dozens, 17 oktober 2017, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-asia-41649682>;
- Stuk 15: Arab news, Rising violence forces Red Cross to cut down Afghan operations, affecting 700 000 people, 29 oktober 2017, te consulteren via: <http://www.arabnews.com/node/1184701/world>;
- Stuk 16: Aljazeera, Taliban storm into Afghanistan's Kunduz, 3 oktober 2016, te consulteren via: <http://www.aljazeera.com/news/2016/10/taliban-launches-attack-afghanistan-kunduz-161003034257759.html> .

2.2.2. Op 9 maart 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- stuk 17: een origineel schoolcertificaat met beëdigde vertaling in het Nederlands;
- stuk 18: een geboorteakte van de vader van verzoeker met beëdigde vertaling in het Nederlands;

- stuk 19: kopie van verzoekers visum voor Iran met beëdigde Nederlandse vertaling;
- stuk 20: de enveloppes waarmee de stukken aan verzoeker werden verstuurd.

2.2.3. Op 30 november 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is als volgt. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een sjiitische Hazara afkomstig uit het district Jaghori in de provincie Ghazni. Uit vrees voor de taliban verhuisde verzoeker met zijn vader naar Pakistan toen hij zes of zeven jaar oud was. Zijn moeder vertrok naar haar familie in Mazar-e-Sharif. Verzoeker beschikte in Pakistan over een vluchtelingenkaart en kon daar studeren en werken. Omdat de situatie in Pakistan, Quetta, verslechterde, trok verzoeker in 2011 naar Iran waar hij één jaar verbleef tot hij werd teruggestuurd naar Pakistan. Verzoeker verbleef

één jaar en zeven maanden in Pakistan tot hij op zijn negentiende naar Afghanistan vertrok. Na een verblijf in Jaghori bij familie, liet hij een taskara opmaken, ging hij naar Kabul en reisde hij verder naar Mazar-e-Sharif waar hij een jaar bij zijn moeder verbleef. Zijn moeder woonde inmiddels, na de dood van haar tweede echtgenoot, die werd vermoord tijdens het taliban-regime, bij haar broers. Verzoeker voelde zich niet comfortabel bij zijn ooms en keerde terug naar Pakistan maar kon niet in Quetta aarden. Verzoeker keerde terug naar Afghanistan, vroeg een paspoort aan in Kabul, reisde naar Mazar-e-Sharif waar hij een visum voor Iran regelde. Via Iran reisde hij verder naar België.

2.4.2.2. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS uitte verzoeker een vrees voor de algemene situatie zowel in Afghanistan als in Pakistan.

Hoewel er een aantal onduidelijkheden zijn over verzoekers identiteit en zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, stelt de Raad vast dat verwerende partij de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist. Bijgevolg dient verzoekers vervolgingsvrees enkel ten opzichte van Afghanistan, het land van nationaliteit, te worden beoordeeld en niet zijn vrees ten opzichte van Pakistan.

Het betoog in het verzoekschrift en de daarmee gerelateerde stukken, zowel bij het verzoekschrift als de aanvullende nota van 9 maart 2018 (stukken 7, 8, 11, 12, 17-20), waarmee verzoeker verdere verduidelijking wil geven over zijn identiteit en eerdere verblijfplaatsen in Pakistan en Iran acht de Raad in die zin dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees ten opzichte van Afghanistan. Er dient bijgevolg niet verder te worden ingegaan in de betwisting omtrent de medewerkingsplicht.

2.4.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich heeft ingespannen om documenten voor te leggen ter staving van zijn vervolgingsvrees ten opzichte van Afghanistan (AD CGVS, stuk 13, map met 'documenten'). De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de verwerende partij. Tevens werden deze documenten in samenhang met de door verzoeker afgelegde verklaringen beoordeeld waarbij werd nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht omstandig wordt gemotiveerd waarom verzoekers vervolgingsvrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan als ongeloofwaardig wordt beschouwd:

- In casu stelt de verwerende partij terecht vast dat uit de voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid of de afgebeelde personen inderdaad zijn vader en stiefvader zijn. Verder motiveert de verwerende partij terecht dat aan de voorgelegde foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenzo geldt voor de voorgelegde kopieën dat de authenticiteit en de herkomst ervan niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).
- Daarnaast motiveert de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de redenen waarom zijn ouders destijds Afghanistan hebben verlaten alsook over de voorgehouden dood van zijn stiefvader tijdens het talibanregime tegenstrijdig zijn.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn eerdere afgelegde verklaringen, met name dat hij Afghanistan heeft moeten verlaten omdat hij vervolging vreest door de taliban en dat zijn stiefvader door de taliban werd vermoord. Het louter herhalen van vluchtmotieven is

echter niet van aard om voormelde verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt in beginsel aan verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, quod non in casu. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift immers niet de minste concrete poging om deze pertinente bevindingen te verklaren of te weerleggen.

Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers vervolgingsvrees voor de taliban in Afghanistan pertinent en correct is alsook steun vindt in het administratief dossier. In navolging van de commissaris-generaal acht de Raad verzoekers vervolgingsvrees voor de taliban niet geloofwaardig. De relevante motivering wordt dan ook, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Gevraagd naar de redenen waarom uw ouders Afghanistan besloten te verlaten, verklaarde u vooreerst dat uw vader chauffeur was, de taliban vreesde en dacht dat hij last zou krijgen. Gevraagd of hij dan persoonlijke problemen had gekend of eerder de algemene situatie vreesde, antwoordde u dan weer beiden, zonder deze problemen ook nog maar enigszins te concretiseren. Wat meer is, gevraagd of u documenten had ter staving van hun problemen meldde u eerst van niet al zou u wel een foto hebben van uw vader toen hij werkte voor Wahdat (CGVS, p. 5). Daargelaten dat onmogelijk valt uit te maken of de persoon op de foto weldegelijk uw vader zou kunnen zijn, kan aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze wegens mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U had hoe dan ook geen idee welke problemen uw vader zou hebben gekend, noch wist u iets te vertellen over zijn activiteiten. U kon bij uitbreiding niets meer vertellen over Wahdat (CGVS, p. 29). Dat u niet eens zou kunnen vertellen door wie of waarom uw ouders hun geboorteland zouden hebben verlaten ondermijnt uw geloofwaardigheid compleet. Dat u hier nooit naar zou hebben gevraagd lijkt bijzonder weinig aannemelijk. Daarnaast verklaarde u ook dat uw moeder in Afghanistan problemen zou hebben gekend daar haar man om het leven werd gebracht tijdens het taliban-regime. U had echter geen enkel idee wanneer dit moet gebeurd zijn, noch wist u om welke reden het exact was. U toonde tijdens het gehoor en ter staving van zijn overlijden foto's van uw stiefvader, doch kan ook hieruit onmogelijk worden opgemaakt dat de persoon in kwestie daadwerkelijk uw stiefvader zou zijn. U slaagde er geenszins in uw familieband aan te tonen. U toonde ook een foto van een “brief van zijn martelaarschap”, doch betreft het hier slechts een foto van een kopie en kan deze evenzeer altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Dat u niet eens op de hoogte was van het door u neergelegde document ondermijnt in ieder geval verder uw geloofwaardigheid.”

2.4.2.4. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij behoort tot de Hazara gemeenschap en daardoor een uitgesproken risicoprofiel heeft, dat hij als sjiit werd bedreigd en dat hij nooit een eerlijke kans kreeg om te studeren.

De Raad verwijst naar hetgeen in de bestreden beslissing daarover wordt gemotiveerd:

“Gevraagd naar uw eigen vrees ten aanzien van Afghanistan, verwees u zondermeer naar uw afkomst als Hazara, zonder deze problemen te concretiseren. U haalde geen enkel ander element aan (CGVS, p. 33). Het louter verwijzen naar uw etnie als Hazara volstaat echter geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Dat u dusdanig vaak zou gereisd hebben tussen verschillende landen en steden binnen Afghanistan, ondermijnt in ieder geval deze vrees bijzonder ernstig. U stelde tot slot geen problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten. U voegde daar ook aan toe geen problemen te hebben gekend in Pakistan, maar verwees louter naar de algemene situatie voor Hazara in Quetta. Opnieuw volstaat het louter verwijzen naar de algemene situatie niet om enig risico dat u zou lopen aannemelijk te maken, maar bovenal verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en dient uw vrees bijgevolg dan ook ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld.”

De Raad merkt op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat verzoeker louter door zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Groepsvervolging van sjiiten of Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een sjiitische Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in

vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de landeninformatie die wordt aangereikt door beide partijen.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*“depending on the individual circumstances of the case”*).

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker blijft hier echter in gebreke daar hij enkel verwijst louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stukken 3, 10, 9), hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker weerlegt derhalve de voormelde motivering niet, die vervolgens door de Raad integraal wordt overgenomen.

2.4.2.5. Verzoeker haalt nog aan dat hij als jongeman met “fighting age” een risicoprofiel heeft en een groot risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en/of pro-regeringstroepen.

Uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 volgt dat dergelijke vrees in concreto aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the specific circumstances of the case”*). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

2.4.2.6. Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees voor de taliban in Afghanistan en maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij als sjiitische Hazara en/of als jongeman van “fighting age” dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook geen uitspraak meer te doen over die motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers identiteit en eerdere verblijfsplaatsen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op

de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. De verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar-e-Sharif, provincie Balkh, te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Sayed Ahmad, district Jaghori in de provincie Ghazni, waaruit verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn. Verzoekers betoog met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni, volgens verzoeker één van de meest gewelddadige, is in casu dan ook niet dienstig (verzoekschrift, stukken 4 en 5).

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (AD CGVS, stuk 14, Landeninformatie, COI Focus “*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*” van 25 januari 2016) blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif in provincie Balkh stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan “*Security Situation in Balkh province*” van 28 april 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 30 november 2018 (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018; EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common

analysis, juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld:

“Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder contrôle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in Mazar-e Sharif te vestigen, waar verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tót de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en de stukken waarnaar hij verwijst, zijn niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

In de door verzoeker weergegeven tabel wordt geen toelichting gegeven of bij de veiligheidsincidenten van september 2015 tot mei 2016 slachtoffers zijn en hoeveel noch wordt een onderscheid gemaakt tussen burgers, veiligheidspersoneel en opstandelingen. Verder blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie in het verzoekschrift dat het geweld grotendeels doelgericht is. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels ouder is dan de recente informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde actuele analyse van de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif is gesteund (verzoekschrift, stukken 4, 513, 14, 15, 16).

Daaruit blijkt dat in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen op een bevolking van 1,4 miljoen inwoners, zodat de provincie Balkh, vergeleken met andere provincies in Afghanistan, relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien zijn de gewelddaden die plaatsvinden doelgericht van aard, hetgeen ook kan worden gelezen in de informatie van verzoeker, en blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn van burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. Wat betreft de stad Mazar-e-Sharif in het bijzonder, blijkt dat er soms aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers vallen doch dat het geweld hoofdzakelijk doelgericht van aard is, met name tegen "high profile" doelwitten, zoals ook uit de informatie van verzoeker blijkt. Tenslotte blijft Mazar-e-Sharif één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan.

Het betoog van verzoeker naar de veiligheidssituatie in Kaboel en in de provincie Kunduz (verzoekschrift, stukken 6 en 16) is verder niet dienstig aangezien in de bestreden beslissing Kaboel niet wordt aangemerkt als een intern vluchtalternatief voor verzoeker.

De Raad besluit dat verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bijbrengt die de voorgaande appreciatie kan doen ombuigen, met name dat het niveau van willekeurig geweld in de provincie Balkh dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Verzoeker houdt in het verzoekschrift voor dat Mazar-e-Sharif in zijn situatie niet kan worden beschouwd als een veilig vestigingsalternatief. Hoewel zijn moeder daar nog verblijft, benadrukt hij dat ook zij moest vluchten naar haar broer aangezien haar tweede echtgenoot door de taliban werd gedood. De Raad verwijst naar wat reeds hoger werd besproken waaruit blijkt dat de problemen die zijn moeder in Afghanistan zou hebben gekend, met name dat haar man om het leven werd gebracht tijdens het taliban-regime, niet geloofwaardig werden geacht. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer de betrokken persoon toegang heeft tot externe steun en bescherming die worden geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In casu blijkt uit de voormelde landeninformatie dat Mazar-e-Sharif onder controle staat van de Afghaanse overheid.

De redelijkheid van een intern vestigingsalternatief moet vervolgens in concreto worden beoordeeld rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat het intern vluchtalternatief op individuele wijze werd beoordeeld en dat gelet op verzoekers verklaringen terecht als volgt wordt gemotiveerd: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. U bent tot de zevende graad naar school geweest (CGVS, p. 20), spreekt naast het Dari zelfs Urdu, Pashtu en Engels (CGVS, p. 7, 19) en hebt zelfs al zijn eerste werkervaring achter de rug (Verklaring DVZ). In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet nog worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht wenst te verschaffen over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Daargelaten u het CGVS zo absoluut geen zicht hebt gegeven wat uw verblijfplaatsen in, of buiten, Afghanistan doorheen de afgelopen jaren waren, kan in ieder geval wél met zekerheid worden gesteld dat u geruime tijd in Mazar-e Sharif hebt verbleven. Hoewel u dit aanvankelijk halsstarrig verborgen trachtte te houden gaf u na confrontatie (en na verloop van tijd) toch toe één jaar in de stad te hebben gewoond. Uit foto's blijkt u in ieder geval in 2012, 2014 en 2015 in de stad aanwezig te zijn geweest, waardoor kan worden vermoed dat u althans langer daar zou hebben verbleven dan u wil doen uitschijnen. Niet alleen bent u dus reeds vertrouwd met de stad, u blijkt er meer dan uw weg te kennen en beschikt er zelfs over een uitgebreid netwerk. Zo wonen naast uw moeder en uw stiefzus ook nog een aantal ooms in diezelfde stad.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Mazar-e Sharif aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete of pertinente motieven aan die deze motivering kunnen weerleggen. De aan het verzoekschrift toegevoegde algemene informatie met betrekking tot Afghaanse terugkeerders kan, in zover zij betrekking heeft op de stad Mazar-e-Sharif, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker is verschillende keren naar de stad Mazar-e-Sharif geweest in 2012, 2014 en 2015, heeft daar een familiaal netwerk en heeft er ook één jaar verbleven. Verzoeker heeft tijdens zijn verklaringen niet aangegeven dat hij tijdens die periode in de stad problemen heeft ondervonden, bijvoorbeeld omwille van zijn Hazara herkomst.

Het gegeven dat verzoeker langere tijd in Pakistan en Iran heeft verbleven doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij geschoold is, verschillende talen spreekt waaronder Dari en Pashtu en dat hij beroepservaring heeft opgedaan, zoals uit zijn verklaringen in het administratief dossier blijkt.

Verzoeker geeft verder blijk van voldoende zelfstandigheid en initiatief waar hij verklaart dat hij twee keer er in slaagde telkens meer dan één jaar op zichzelf in Iran te verblijven alsook naar Europa is kunnen reizen. Gelet op het geheel van deze persoonlijke omstandigheden die verzoeker niet betwist of weerlegt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Mazar-e-Sharif geconfronteerd zal worden met socio-economische moeilijkheden die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning, contacten en mogelijkheden beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de Mazar-e-Sharif een bestaan uit te bouwen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mazar-e-Sharif een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES